

Hitauden sietämisestä

REETTA PEKKANEN

Silloin, kun kirjoittaminen ei ole löytämistä, se on hitauden sietämistä. Tietämättömyyden, turhautumisen ja merkityksettömyyden sitkeää sietämistä.

Suurin osa muistiinpanoista ja merkinnöistä ei johda mihinkään. Nekään havainnot, jotka myöhemmin päätyvät osaksi kirjallista kokonaisuutta, eivät välttämättä tunnu löytymisensä hetkellä olennaisilta.

Tarvitaan aikaa, sillä ajalla on kyky saattaa asioita toistensa yhteyteen. Aika rakentaa taivaat. Se, missä asennossa kappaleet toisiinsa nähden ovat, miltä etäisyydeltä ja miten ne toisiaan valottavat, voi olla niiden elinkelpoisuuden kannalta ratkaisevaa. Rivit, jotka yksinään vaikuttavat kuolleilta, alkavatkin toistensa lähellä värehtiä.

Jos merkitystä syntyy, se syntyy kuin tyhjästä. Siitä missä ei ole sanoja, mitään. Siinä välissä mahtuu olemaan ja kehittymään, se millä on väliä. ■

REETTA PEKKANEN (s. 1985, *Outokumpu*) on Turussa asuva runoilija, joka on kirjoittanut runoteokset *Pieniä kovia nappuja* (2014, *Poesia*), *Kärhi* (2019, *Poesia*) ja *Salakuljetuksia* (2021, *Poesiavihkot*).

Kuinka paljosta on mahdollista luopua
löytämättä sitä, mitä ei tahdo menettää?

*Jos Aurinko on melko suurikokoinen appelsiini
ja Maa on melko pienikokoinen nuppineulanpää*

Jos sisempi ydin ei päästä sisälleen mitään

Pallo on jo valmis, ja kaikki muu
jäänyt tarpeettomana yli

Kaikki painava, kuten komeetat ja syyllisyys
otetaan tosissaan paljon helpommin kuin ilo

Täällä avaruudessa on kellon ympäri mustaa

kierrämme toisen tai kolmannen sukupolven tähteä.
Valaisevat yöpilvet valaisevat

Reetta Pekkanen: 20:14, 2016. Valokuva.

Jo kymmenen kilometrin korkeudessa
käsin kosketeltavasta alkaa tulla käsittämätöntä

taivaalla ei ole yhtään lintua.
Mitä se linnulla

naarmuilla iho joka on tottunut kohtaamaan ikävää
ikkuna jonka läpi ei näe enää mitään

Että hakeutuu eristyksiin
silläkin uhalla että menettää yhteyden lopullisesti

Kolmetoista prosenttia elävistä hanhista kantaa kehossaan hauleja

Oli pitkään ihmeellistä. Sitten avaruus
oli enää pelkkä valtava avaruus

Mutta eivät kivet ole, jotta voisivat tulla löydetyksi

edes silloin, kun ovi on kiinni ja koko yön sataa.
Ikuisuuden jäljiltä niin kovana: niin pihalla

*Ametisti on halutuin kvartsilaji
Ametisti joka ei hiomista kaipaa*

Vaikka teki kaikkensa, että pitäisi pintansa
ei mahda enää huokosilleen mitään

Voittaminen ei auta ketään

Kuinka kauas vielä ajattelit mennä
ennen kuin voit kuvitella itsesi takaisin tähän?

Vesimassojen keskellä kulkevan kalmarin keho
ei kertaakaan sen elinaikana kosketa kiinteää pintaa

Ehkä ei kannattaisi olla niin kiintynyt palloihin

älä auta minua.
Lumpeenlehti voi revetä
iho voi mennä umpeen

Reetta Pekkanen: 22:09, 2016. Valokuva.

Reetta Pekkanen: 22:07, 2016. Valokuva.

Runot ovat ilmestyneet teoksissa *Kärhi* (2019) ja *Pieniä kovia nappuja* (2014).
Kalliomuodostelmat ovat ilmestyneet 400–600 miljoonaa vuotta sitten Roddenesissa, Norjassa.